

Medlinas Milleres jaunākais romāns par Kirki, burvi no Homēra “Odisejas”, kura tiek izsūtīta uz nomaļu salu un tur iemācās, kā sievietei izdzīvot vienatnē, ir tikpat spēcīgs un izcils kā autore iepriekšējais godalgotais romāns “Ahilleja dziesma”.

Independent

Episks romāns, kas aptver gadu tūkstošus un vienlaikus ir patiesi aizraujošs un neļauj doties pie miera, pirms izlasīta beidzamā lappuse... “Kirke” ir kā lieliska mācību stunda, kas izglīto un izklaidē, turklāt piedāvā papildu bonusu: romāns ir brīnišķīgi uzrakstīts! Vai iespējams vēlēties kaut ko vairāk?

Anna Pačeta, amerikāņu rakstniece

Pietiekami maģijas, valdzinājuma, ceļojumu un brīnumu, lai atbilstu viskritiskākā lasītāja gaumes paletei... Medlina Millere atainojusi Odiseja ceļojumu no Kirkes – dievietes, burves, mīļākās un mātes (vienā personā) – skatpunkta.

Guardian

Autores Medlinas Milleres brīnišķīgais un pārlicinošais stāstījums radījis apburošu vidi, kas šo romānu padara par izcilu lasāmvielu.

Aleksandrs Makkols Smits, skotu rakstnieks

“Kirke” ir spēcīgs, emocionāli piesātināts romāns par varu, spēku un atbildību, kas uzrakstīts no talantīgās un diemžēl liekloties nenovērtētās dievietes skatpunkta.

Times Literary Supplement

Medlinas Milleres “Kirke” savā būtībā ir stāsts par sievietes izdzīvošanu pasaulē, kurā dominē vīrieši, un to augstu novērtējušas arī tādas literārās zvaigznes kā Dona Tārta un Anna Pačeta.

Sunday Telegraph

MADELINE MILLER

CIRCE

A NOVEL

MEDLINA MILLERE

KIRKE

ROMĀNS

No angļu valodas tulkojusi
Anete Kona

821.111(73)-31
Mi 370

Madeline Miller

CIRCE

Copyright © 2018 by Madeline Miller

Cover Design © Will Staehle

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Anete Kona, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-312-7

Natenjelam
νόστος

I NODAĻA

KAD PIEDZIMU, tādām kā es nebija vārda. Mani sauca par nimfu, pieņemot, ka būšu tāda pati kā mana māte un tantes, un māsīcu tūkstoši. Mēs bijām necilākās no necilajām dievietēm, mūsu spējas bija pavisam pieticīgas – tās tik tikko nodrošināja mums nemirstību. Mēs sarunājāmies ar zivīm un palīdzējām puķēm augt, izvilinājām lāses no mākoņiem vai sāli no viļņiem. Tas vārds, *nimfa*, bija mūsu nākotnes mēraukla. Mūsu valodā tas apzīmē ne vien dievieti, bet arī *līgavu*.

Mana māte bija viena no viņām – najādām, strūklaku un strautu aizgādnēm. Viņa piesaistīja mana tēva skatienu, kad viņš nāca viesoties viņas tēva, Okeāna, zālēs. Tolaik Hēlijs ar Okeānu bieži bija manāmi sēžam pie galda viens otra mājās. Viņi bija brālēni un viena vecuma, lai gan tā neizskatījās. Mans tēvs spīdēja spoži kā tikko kalta bronza, bet Okeānam jau piedzimsot bija asarojošas acis un balta bārda, kas sniedzās pāri nabai. Tomēr viņi abi bija titāni un labprātāk pavadīja laiku viens otra sabiedrībā, nevis kopā ar tiem jaunajiem, vēl čīkstošajiem dieviem Olimpā, kuri nebija redzējuši pasaules radišanu.

Okeāna pils bija kaut kas varens un neredzēts, tā bija izkalta klintī dziļi zem zemes. Pils zāles ar augstajām velvēm bija zeltītas,

akmens grīdas bija nogludinājuši gadsimti dievu soļu. Ik telpā klusi atbalsojās Okeāna upes murdoņa – no šīs upes cēlās visas pasaules saldūdeņi, un tā bija tik tumša, ka nebija iespējams noteikt, kur beidzas ūdens un sākas klinšainā gultne. Tās krasos auga zāle un maigi pelēkas puķes, un arī neskaitāmie Okeāna bērni – najādas, nimfas un upju dievi. Slaidi kā ūdri, smejoši, krēslainajā gaisā mirdzošām sejām viņi laida apkārt zelta kausus un cīkstējās, spēlējami mīlas spēles. Starp tiem sēdēja mana māte, kuras daile pārspēja šo blāvo skaistumu.

Viņas mati bija silti brūnā krāsā, ik šķipsna tik mirdzoša, it kā būtu izgaismota no iekšpuses. Viņa noteikti sajuta mana tēva skatienu, karstu kā ugunsкура kvēle. Es redzu, kā viņa piekārtot tērpu, lai tas kristu pār viņas pleciem tā un ne citādi. Redzu, kā pamērcē zaigojošos pirkstus ūdenī. Tūkstošiem reižu esmu redzējusi, kā viņa veic tūkstošiem tādu viltību. Mans tēvs vienmēr uzķērās. Viņaprāt, pasaule bija iekārtota tā, lai radītu viņam prieku.

“Kas viņa ir?” mans tēvs vaicāja Okeānam.

Okeānam jau bija daudz zeltacainu mazbērnu no mana tēva, un viņam nebija iebildumu pret vēl kādu. “Mana meita Perse. Viņa ir tava, ja vēlies.”

Nākamajā dienā mans tēvs atrada viņu virszemē pie avotiņa. Tā bija skaista vieta, kur bija papildnam lielziedu narcīšu un virs galvas kopā bija savijušies ozolu zari. Tur nebija dubļu, nebija glumu varžu, tikai tīri oļi, kas pārgāja zālienā. Pat mans tēvs, kam nimfu talantu smalkumi neko nenožīmēja, to apbrīnoja.

Māte zināja, ka viņš ieradīsies. Viņa bija trausla, bet izmanīga, un viņas prāts bija kā smailzobains zutis. Viņa saprata, kā tādai kā viņa iespējams tikt pie varas, un šajā plānā neiederējās ne bastardi, ne vārtīšanās upes krastā. Kad mans tēvs nostājās viņas priekšā visā savā greznumā, viņa smējās tam sejā. *Gulēt ar tevi? Kāpēc gan?*

Tēvs, protams, varēja paņemt, ko gribēja. Taču Hēlijam labpatikās sev iegalvot, ka visas sievietes viņa gultā nonāk pēc pašu vēlēšanās – gan verdzenes, gan dievības. Uz viņa altāriem kūpēja pierādījumi – tie bija ziedojumi no apaļvēderainām mātēm un laimīgiem gadījuma sakariem.

“Vai nu laulība,” mana māte teica, “vai nekas. Un, ja tu izvēlēties laulību, ielāgo: ārpus mājas tev var būt visas meitenes, kādas vien vēlies, bet mājās tu nevienu nevedīsi, jo tikai man būs vara tavās zālēs.”

Nosacījumi, ierobežojumi. Tas manam tēvam bija jaunums, un dievus nekas tā nesajūsmina kā kaut kas jauns. “Slēdzam darījumu,” Hēlijs teica un pasniedza viņai kaklarotu par zīmi, ka tas noslēgts, – to viņš bija gatavojis pats no apaļiem reti sastopamiem dzintara gabaliņiem. Vēlāk, kad piedzimu es, viņš uzdāvināja tai vēl vienu virteni un pēc tam pa vienai par katru no maniem brāļiem un māsū. Nezinu, kas mātei bija dārgāks, – mirzošais dzintars vai māsū skaudība, kad tās redzēja krelles viņai ap kaklu. Man šķiet, viņa turpinātu krelles kolekcionēt mūžīgi, līdz tās karātos kaklā kā iejūgs vērsim, ja vien augstākie dievi nebūtu viņu apturējuši. Tobrīd viņi bija aptvēruši, kas mēs četri esam. Tev drīkst būt citi bērni, viņi manai mātei paziņoja, tikai ne no viņa. Bet citi vīri nedāvināja dzintara krelles. Tā bija vienīgā reize, kad redzēju viņu raudam.

Kad piedzimu, tante – negarlaikošu jūs ar viņas vārdu, jo manā stāstā tādu ir daudz, – nomazgāja un satina mani. Vēl viena sakopa manu māti, iekrāsoja viņas lūpas atkal sarkanā un izsūkāja matus ar ziloņkaula ķemmēm. Trešā piegāja pie durvīm un ielaida manu tēvu.

“Meitene,” māte viņam teica, degunu saraukusi.

Bet manam tēvam nebija iebildumu pret meitām – tās bija maigas raksturā un zeltainu ādu, kas līdzinājās pirmajam olīvu spiedumam. Gan vīri, gan dievi dārgi maksāja par iespēju kopā

ar tām radīt bērņus; klīda valodas, ka tēva dārgumu glabātava varot sacensties pat ar dievu valdnieka glabātavu. Viņš uzlika roku man uz galvas un deva savu svētību.

“Viņa labi apprecēsies,” tēvs teica.

“Cik labi?” māte gribēja zināt. Ja mani varētu iemainīt pret kaut ko labāku, tas spētu viņu mierināt.

Tēvs apsvēra atbildi, virpinādams pirkstos manu matu pūciņas, pētīdams manas acis un vaigukaulus.

“Šķiet, ar princi.”

“Princi?” vaicāja māte. “Tu taču nedomā mirstīgo?”

Riebums viņas sejā bija skaidri redzams. Reiz, kad biju maza, es pajautāju, kā izskatās mirstīgie. Tēvs atbildēja: “Varētu teikt, ka viņi izskatās tāpat kā mēs, bet līdzība ir tāda pati kā starp tārpu un vali.”

Mana māte izteicās vienkāršāk: *kā derdzīgi puvušas gaļas maisi.*

“Nevar būt, ka viņa neapprecēs Zeva dēlu,” māte neatlaidās. Viņa jau bija sākusi iztēloties sevi Olimpa mielastos sēžam pie valdnieces Hēras labās rokas.

“Nē. Viņas mati ir lāsumaini kā lūsim. Un zods – tā asumu nevar īsti saukt par patīkamu.”

Māte nestrīdējās pretī. Tāpat kā visi, viņa zināja nostāstus par Hēlija rakstura izpausmēm brīžos, kad viņam kāds nepiekrita. *Lai cik zeltaini viņš mirdzētu, neaizmirsti viņa uguni.*

Viņa piecēlās kājās. Vēders bija nozudis, viduklis atkal kļuvis slaiks, vaigi bija veselīgi rozā kā jaunavai. Mēs visas atgūstamies ātri, bet viņai tas izdevās vēl ātrāk, jo viņa bija viena no Okeāna meitām, kas nērš mazuļus kā ikrus.

“Nāc,” viņa teica. “Uztaisīsim labāku!”

Es augu ātri. Zidaiņa vecums ilga tikai pāris stundu, staigāt es iemācījos dažos mirkļos pēc tam. Viena no tantēm uzkavējās,

cerot iegūt manas mātes labvēlību, un nodēvēja mani par *Va-nagu* – Kirki – dzelteno acu un savādās, vārgās raudāšanas dēļ. Bet, aptvērusi, ka māte viņas labsirdībai pievērš tikpat daudz uzmanības kā zemei zem kājām, viņa nozuda.

“Māt,” es teicu, “tante ir prom.”

Māte neatbildēja. Tēvs jau bija devies uz karieti, ar kuru brauca pāri debesīm, un viņa vija matos ziedus, gatavodamās traukties prom pa slepenajiem ūdensceļiem, lai pievienotos māsām zālainajos krastos. Es varēju viņai sekot, bet tad man visu dienu būtu jāsež tantēm pie kājām, kamēr viņas melš par lietām, kuras mani neinteresēja un kuras es nespēju saprast. Tāpēc es paliku.

Mana tēva zālēs bija tumšs un kluss. Viņa pils atradās kaimiņos Okeāna pilij, klintī zem zemes, un tās sienas bija no pulēta obsidiāna. Kāpēc gan ne? Tās varēja būt no jebkā – asinsarkana Ēģiptes marmora vai Arābijas balzamikoka, tēvam vajadzēja tikai vēlēties. Bet viņam patika, kā obsidiāns atstaro viņa gaismu, kā tā slidenajā virsmā atviz gaisma, kad viņš iet garām. Viņš, protams, nedomāja par to, cik tumšs būs pilī, kad viņa nebūs. Tēvs nekad nav spējis iztēloties pasauli, kurā viņa nebūtu.

Tajā laikā es varēju darīt, ko man iegribējās: aizdegt lāpu un skriet, skatoties, kā tumšās liesmas man seko. Nogulties uz gludā klona un ar pirkstiem veidot tajā sīkas bedrītes. Tur nebija ne kāpuru, ne slieku, bet es arī nezināju, ka tādi būtu jāmeklē. Tajās zālēs nedzīvoja nekas, izņemot mūs.

Kad tēvs vakaros atgriezās, zeme viņņojās kā zirga sāns un pazuda bedrītes, ko grīdā biju izveidojusi. Pēc mirkļa pārradās māte, kura smaržoja pēc ziediem. Viņa skrēja tēvu sagaidīt, un viņš ļāva tai aplikt rokas viņam ap kaklu, pieņēma viņa kausu, devās uz savu lielo sudraba krēslu. Es viņam cieši sekoju. *Laiņi gaidīts mājās, tēvs, laiņi gaidīts mājās!*

Dzerdams viņu, viņš spēlēja dambreti. Nevienam nebija ļauts spēlēt pret viņu. Tēvs veica gājienu ar akmens kauliņiem, pagriezta

galdiņu un izgāja atkal. Māte runāja sīrupainā balsī: “Vai nenāksi gultā, mīlais?” Viņa lēnām grozījās tēva priekšā, izrādīdama savu krāšņo ķermeni tā, it kā viņu ceptu uz iesma. Visbiežāk viņš spēli pameta, bet šad un tad tā nenotika, un tās bija manas mīļākās reizes, jo māte aizgāja, aizcirzdama aiz sevis mirres koka durvis.

Pie mana tēva kājām visa pasaule bija no zelta. Gaisma nāca no visurienes reizē – no viņa dzeltenās ādas, blāzmojošajām acīm, matu bronzas atspīduma. Viņa miesa bija karsta kā ogļu panna, un es piespiedos tik cieši, cik viņš ļāva, kā ķirzaka akmeņiem pusdienlaikā. Tante bija teikusi, ka dažas no necilākajām dievībām tik tikko spējot uz manu tēvu paskatīties, bet es biju viņa meita, viņa asinis, es lūkojos viņa sejā ilgi, un tad, kad novērsos, tā joprojām bija iespiesta visā, ko redzēju, – kvēlojoša tā atspīdēja no grīdām, spožajām sienām un inkrustētajiem galdiem, pat no manas ādas.

“Kas notiktu,” es ievaicājos, “ja mirstīgais tevi redzētu visā tavā spožumā?”

“Viņš acumirkli sadegtu pelnos.”

“Un ja mirstīgais ieraudzītu mani?”

Tēvs pasmaidīja. Es klausījos, kā tiek pārbīdīti dambretes kauliņi, – skaņa bija labi pazīstama, marmora skrāpēšanās pret koku. “Tāds mirstīgais varētu uzskatīt, ka tam paveicies.”

“Es viņu nesadedzinātu?”

“Protams, ne,” tēvs atteica.

“Bet manas acis ir tādas pašas kā tavējās.”

“Nē,” viņš sacīja. “Skaties!” Viņa acis pievērsās blūķim, kas stāvēja blakus pavadam. Tas iekvēlojās, uzliesmoja, un no tā palika vienīgi pelni. “Un tas ir mazākais, ko varu. Vai tu spēj kaut tik daudz?”

Es blenzu uz tiem blūķiem visu nakti. Es nespēju.

Piedzima mana māsa, drīz pēc tam – brālis. Nevaru precīzi pateikt, cik ilgs laiks pagāja. Dievu dienas list kā ūdens rumbā,

un es vēl nebiju apguvusi prasmi skaitīt tās kā mirstīgie. Varētu padomāt, ka tēvam vajadzēja mūs labāk apmācīt, viņš taču galu galā zina katru rītausmu. Bet pat viņš mēdza saukt manu brāli un māsu par dvīņiem. Nevar noliegt, ka kopš brīža, kad piedzima brālis, viņi bija savijušies kopā kā ūdeles. Tēvs svētīja viņus abus ar vienu roku. “Tu,” viņš uzrunāja manu mirdzošo māsu Pāsifaju, “apprecēsi mūžīgu Zeva dēlu.” Viņš runāja tonī, kādā izteica pareģojumus, to, kas liecināja par drošu nākotni. Māte, to dzirdot, staroja, domādama par tērpiem, ko ģērbs uz Zeva viesībām.

“Un tu...” viņš teica manam brālim savā parastajā balsī, kas bija skanīga un skaidra kā vasaras rīts. “Katrā dēlā ir redzama viņa māte.” Tas mātei bija pa prātam, un viņa to uztvēra kā atļauju dot viņam vārdu. Viņa nosauca dēlu par Persu – par godu sev.

Gan māsa, gan brālis bija gudri un drīz saprata lietu kārtību. Viņiem patika pasmieties par mani, slēpjoties aiz savām sermulīņu ķepām. *Viņas acis ir dzeltenas kā mīzali. Balss ir griezīga kā pūcei. Viņu sauc par vanagu, bet vajadzētu saukt par kazu – tik neglīta viņa ir.*

Tie bija viņu pirmie mēģinājumi ieknābt, vēl diezgan vāji, bet dienu no dienas tie kļuva jo asāki. Es iemanījos no viņiem izvairīties, un viņi drīz atrada labākus upurus – mazās najādu meitenes un upju dievus Okeāna zālēs. Kad māte devās apciemot māsas, viņi gāja tai līdz un izrādīja savu pārākumu pār visām mūsu pakļāvīgajām māsīcām un brālēniem, kas bija nohipnotizēti kā grunduļi pie līdakas mutes. Viņi izgudroja simtiem spīdināšanas spēlišu. Nāc, Melij, viņi centās pierunāt. Olimpā ir modē nogriezt matus līdz skaustam. Kā tu jēlkad tiksī pie vīra, ja neļausi mums to darīt? Kad Melija ieraudzīja sevi apcirptu kā ezi un sāka raudāt, viņi smējās, līdz smiekli atbalsojās alās.

Es atstāju viņus savā nodabā. Man labāk patika tēva klusajās zālēs, un ik mirkli, ko vien varēju, es pavadīju pie tēva kājām. Kādu dienu, iespējams, kā atlīdzību, viņš, braukdams apciemot

savu svēto govju ganāmpulku, piedāvājās paņemt mani līdzī. Tas bija liels gods, jo nozīmēja, ka drīkstu braukt viņa zelta kariatē un apskatīt lopus, ko apskauda visi dievi, – piecdesmit spodri baltas teles, kuras priecēja viņa acis dienišķajā braucienā pāri zemei. Es pārlicēcos pār kariatē dārgakmeņiem rotāto malu un izbrīnā vēroju zemi zem mums: mežu košo zaļumu, robotos kalnus un plašo okeāna zilgmi. Es centos saskatīt mirstīgos, bet mēs bijām pārāk augstu, lai tos ieraudzītu.

Ganāmpulks dzīvoja uz Trīnakijas salas, kas bija bagātīgi apaugusi ar zāli, un to kopa divas no manām pusmāsām. Kad ieradāties, māsas tūliņ skrēja pie tēva, ķērās viņam ap kaklu un runāja, viena otru pārtraukdamas. Starp visiem mana tēva skaistajiem bērniem viņas bija vienas no skaistākajām – viņu āda un mati bija kā izkūsis zelts. Lampetija un Faetūsa – tādi bija viņu vārdi. *Starojošā un Mirdzošā.*

“Un ko tu esi atvedis līdzī?”

“Viņa noteikti ir viena no Perses bērniem – paskaties uz viņas acīm!”

“Protams!” Lampetija – es domāju, ka tā bija Lampetija, – noglāstīja manus matus. “Jaukumiņ, par acīm neuztraucies. Neuztraucies nenieka. Tava māte ir ļoti skaista, bet viņa nekad nav bijusi stipra.”

“Manas acis ir tādas pašas kā jūsējās,” es teicu.

“Cik mīļi! Nē, dārgumiņ, mūsējās ir spožas kā uguns, un mūsu mati ir kā saules atspīdums ūdenī.”

“Pareizi dari, ka savējos turi, sapītus bizē,” teica Faetūsa. “Tad brūnās svītras nemaz tik slikti neizskatās. Žēl, ka tāpat tu nevari apslēpt balsi.”

“Viņa varētu nekad vairs nerunāt. Tas derētu, vai ne, māsa?”

“Derētu gan.” Viņas pasmaidīja. “Vai iesim apskatīt govīs?”

Es nekad iepriekš nebiju redzējusi govī – nekādu, bet tam nebija nozīmes: šie dzīvnieki bija tik neapšaubāmi skaisti, ka nebija vajadzīgs tos ar kaut ko salīdzināt. Viņu spalva bija tīra kā liliju

ziedlapiņas, acis rāmas, skropstas – garas. Ragi bija apzeltīti – to bija paveikušas manas māsas –, un, kad govīs noliecās noplūkt zāli, dzīvnieku kakli kustējās kā dejojājas. Saulrieta gaismā viņu muguras izskatījās mirdzošas un mīkstas.

“O!” es iesaucos. “Vai drikstu kādai pieskarties?”

“Nē,” aizliedza tēvs.

“Vai gribi zināt viņu vārdus? Šī ir Baltvaidszīte, tā – Mirdzacīta, bet tā – Miļumiņš. Vēl ir Jaukumiņš, Smukulīte, Zeltradzīte un Blāzma. Vēl arī Miļumiņš un...”

“Miļumiņu tu jau nosauci,” es iebildu. “Tu teici – tā esot Miļumiņš.” Es norādīju uz pirmo govi, kura mierīgi gremoja.

Manas māsas saskatījās, tad paraudzījās uz tēvu – vienā zeltainā skatienā. Bet viņš abstraktā svētlaimē lūkojās uz savām govīm.

“Tu droši vien kļūdieš,” viņas sacīja. “Mēs tikko teicām, ka šī te ir Miļumiņš. Un tā ir Zvaigžņu spozme, tā – Zibsnīte, tā...”

Tēvs ievaicājās: “Kas tas? Smukulītei ir skramba?”

Māsas klupdamas krizdamas metās pie viņa. “Kāda skramba? Ak, nevar būt! Palaidniece Smukulīte, tu esi savainojusies! Ak, nešķīstā lieta, kas tevi savainojusi!”

Es pieliecos tuvāk, lai saredzētu, kas tur ir. Tā bija sīciņa skrambiņa, mazāka par mana mazā pirkstiņa nagu, bet tēvs bija saraucis pieri. “Līdz rītdienai jūs to novērsīsiet.”

Manas māsas māja ar galvu, *protams, protams. Mums tik ļoti žēl!*

Mēs atkal iekāpām kariatē, un tēvs saņēma grožus ar apsuderbotajiem galiem. Māsas uzspieda viņa rokām vēl pēdējos skūpstus, un tad zirgi lēca augšup un rāva mūs cauri debesīm. Pirmie zvaigznāji jau lūkojās caur zūdošo gaismu.

Es atminējos, ka tēvs man reiz bija stāstījis: uz zemes esot vīri, ko dēvē par astronomiem, – to uzdevums esot pierakstīt brīdi, kad viņš aust un kad riet. Mirstīgie astronomus turēja lielā cieņā, un tie dzīvoja pilīs kā karaļu padomdevēji, bet reizēm mans tēvs,

šo vai to darīdams, kaut kur uz kavējās un sajauca viņu rēķinus, tā novedot astronomus izmisumā. Tad šie vīri tika nogādāti pie karaļiem, kam tie kalpoja, pasludināti par viltvāržiem un nogalināti. To stāstīdams, tēvs smaidīja. Viņi ir to pelnījuši, viņš teica. Saule, Hēlijs, nepakļaujas neviena cita gribai, tikai savējai, un neviens viņu nevar ietekmēt.

“Tēvs,” es todien viņu uzrunāju, “vai mēs ierodamies pietiekami vēlu, lai nogalinātu astronomus?”

“Ierodamies gan,” viņš atbildēja, paraudams šķindošos grožus. Zirgi strauji metās uz priekšu, un pasaule zem mums izplūda, nakts migla kūpēja jūras malā. Es neskatījos. Bija sajūta, it kā manās krūtīs kaut kas savītos kā slapjš audums, ko izgriež. Es domāju par astronomiem. Iztēlojos viņus zemākus par zāli, sakritušos un salikušus. Lūdzu, tie sauca, nometušies uz kaulainajiem ceļiem, tā nebija mūsu vaina, saule pati kavēja!

Saule nekad nekavē, atbildēja karaļi tronī. Tā runāt nozīmē zaimot, jums jāmirst! Un cirvji krita un pāršķēla lūdzošos vīrus uz pusēm.

“Tēvs, es dīvaini jūtos,” bildu.

“Tu esi izsalkusi,” viņš teica. “Mielasts jau ir sācies. Tavām māsām vajadzētu kaunēties, ka mūs aizkavējušas.”

Vakariņās es paēdu labi, tomēr dīvainā sajūta nepārgāja. Man sejā droši vien bija savāda izteiksme, jo Perss un Pāsifaja sāka ķiķināt, sēdēdami savā guļvietā. “Vai tu noriji krupi?”

“Nē,” es atteicu.

Tas tikai izraisīja vēl skaļākus smieklus, un viņi berzēja krokota auduma klātos locekļus viens pret otru kā čūskas, kas spodrina savas zvīņas. Māsa pavaicāja: “Un kādas bija mūsu tēva zelta teles?”

“Skaistas.”

Perss iesmējās. “Viņa nezina! Vai esi dzirdējusi, ka kāds būtu tik dumjš?”

“Nekad,” māsa atbildēja.

Man nebūtu vajadzējis jautāt, bet es joprojām biju iegrimusi domās un redzēju sadalītos ķermeņus izplestām kājām un rokām guļam uz marmora grīdām. “Ko es nezinu?”

Manas māsas perfektā ūdeles sejiņa. “To, protams, ka viņš tās drāž. Tā viņš uztaisa jaunas. Viņš pārvēršas par vērsi un pieguļ viņām teļus, un tad izvāra tās, kas kļūst vecas. Tāpēc visi domā, ka tās ir nemirstīgas.”

“Tā nav!”

Viņi rēca, ar pirkstiem rādīdami uz maniem piesarkušajiem vaigiem. Izdzirdējusi troksni, atnāca māte. Viņa mīlēja manas māsas un brāļa jokus.

“Mēs stāstām Kirkei par govīm,” brālis sacīja. “Viņa nezināja.”

Atskanēja mātes smiekli, sudrabaini kā akmeņiem pāri plūstošs avotiņš. “Muļķa Kirke!”

Tā tolaik ritēja mana dzīve. Es gribētu teikt, ka visu to laiku gaidīju, kad tikšu prom, bet, atklāti sakot, baidos, ka es, iespējams, tā arī būtu turpinājusi mētāties, ticot, ka nekā cita bez tām drūmajām ciešanām nav, līdz pat laika galam.

II NODAĻA

PIENĀCA ZIŅA, ka vienu no maniem onkuļiem sodīs. Nekad nebiju viņu redzējusi, bet viņa vārds tika pieminēts atkal un atkal ģimenes draudīgajos čukstos. *Prometejs*. Sen, sen, kad cilvēce sarāvusies vēl drebinājās alās, viņš bija stājies pretim Zeva gribai un dāvājis cilvēkiem uguni. No tās liesmām bija radušās visas civilizācijas prasmes un labumi, ko greizsirdīgais Zevs bija cerējis cilvēkiem liegt. Par tādu pretošanos Prometejs bija aizsūtīts dzīvot aizsaules dziļākajā bedrē, līdz tiktu izdomātas pienācīgas mocības. Un nu Zevs paziņoja, ka tām pienācis laiks.

Pārējie onkuļi skrēja uz mana tēva pili, bārdām plīvojot un satraukuma pilniem vārdiem veļoties pār lūpām. Tas bija raibs bars: upju vīri ar koku stumbriem līdzīgiem muskuļiem, sāļūdens izmērcēti jūras dievi, kuru bārdās karājās krabji, stiegraini senūkšņi ar roņu gaļu zobu starpās. Vairums no viņiem bija nevis onkuļi, bet kaut kādi tēvutēvu brālēni. Viņi bija titāni, tāpat kā mans tēvs un vectēvs, tāpat kā Prometejs – tie, kas palikuši dzīvi pēc dievu kara. Tie, kas nebija salauzti vai ieslēgti ķēdēs, kas bija samierinājušies ar Zeva zibeņiem.

Reiz, pasaules rītausmā, bija tikai titāni. Tad mana tēva onkuļis Krons izdzirdēja pareģojumu, ka viņa bērns reiz gāzīsot viņu

no troņa. Kad viņa sieva Reja laida pasaulē pirmo mazuli, viņš to vēl slapju izrāva viņai no rokām un aprija veselu. Piedzima vēl četri bērni, un tos visus viņš tāpat aprija, līdz beidzot izmisī Reja ievīstīja autiņos akmeni un bērna vietā iedeva Kronam apēst to. Viņai izdevās Kronu apmānīt un izglābto bērnu, Zevu, aizvest uz Diktes kalnu, lai slepus uzaudzinātu. Pieaudzis Zevs patiešām sacēlās – izrāva zibeni no debesīm un ieģrūda tēvam rīklē indīgus augus. Viņa brāļi un māsas, kas dzīvoja tēva vēderā, tika izvemti ārā. Tie nostājās blakus brālim un nodēvēja sevi par olimpīšiem tā diženā kalna vārdā, kur tie nolika savus troņus.

Vecie dievi sadalījās: daudzi novēlēja savu spēku Kronam, bet mans tēvs un vectēvs pievienojās Zevam. Daži teica – tas tāpēc, ka Hēlijs vienmēr ienīdis Krona plātīgo lepnumu, citi baumoja, ka ar savām gaišreģa spējām viņš jau iepriekš zinājis kara iznākumu. Kaujas plosīja debesis: gaiss dega, un dievi plēsa miesu cits citam no kauliem. Zemi izmērcēja verdošu asiņu šlaksti, tik spēcīgi, ka vietās, kur tie nokrita, uzreiz izplauka retas puķes. Beidzot Zevs guva pārsvaru. Tos, kas bija pretojušies, viņš iekala ķēdēs, savukārt pārējiem titāniem atņēma viņu spējas un piešķīra tās saviem brāļiem un māsām, kā arī bērniem, kurus bija radījis. Mans tēvocis Nērejs, kurš reiz bija varenais jūras valdnieks, nu kļuva par sulaini tās jaunajam dievam Poseidonam. Tēvocis Protejs zaudēja savu pili, un viņa sievas tika paņemtas par gultas verdzenēm. Tikai manu tēvu un vectēvu nepazemināja, viņi nezaudēja savu vietu.

Titāni smīnēja. Vai viņiem būtu jābūt pateicīgiem? Hēlijs un Okeāns bija mainījuši kara gaitu – visi to zināja. Zevam būtu vajadzējis apveltīt viņus ar jaunām spējām, jauniem amatiem, taču viņam bija bail, jo šo abu spēks jau tāpat bija tikpat liels kā viņējais. Titāni vēroja manu tēvu un gaidīja iebildumus, viņa varenās uguns uzliesmojumu. Bet Hēlijs tikai atgriezās savās zālēs zem zemes, tālu no Zeva skatiena, kas bija spožs kā debesis.

Bija pagājuši gadsimti. Zemes brūces bija aizvilkušās, mieru bija izdevies saglabāt. Bet dievu aizvainojums ir tikpat nemirstīgs kā viņu miesa, un svinību vakaros tēvoči cieši pulcējās ap manu tēvu. Man patika, kā tie nolaida acis, runājot ar viņu, kā aplusa un saausījās, kad viņš sakustējās savā krēslā. Vīna kausi tukšojās, lāpas izdzisa. Ir pagājis pietiekami ilgs laiks, mani tēvoči čukstēja. Mēs atkal esam stipri. Padomā, ko varētu nodarīt tava uguns, ja tu palaistu to brīvībā. Tu esi varenākais no mums, vecajiem, varenāks pat par Okeānu. Varenāks par pašu Zevu, ja vien tu to gribētu.

Tēvs pasmaidīja. “Brāļi,” viņš teica, “kas tās par runām? Vai visiem nepietiek dūmu un smaržu, kas ceļas augšup no altāriem? Zevam izdodas gana labi.”

Zevs, ja būtu to dzirdējis, būtu bijis apmierināts. Bet viņš nevarēja redzēt to, ko es skaidri redzēju tēva sejā. Vārdus, kas neizteikti karājās gaisā.

Zevam izdodas gana labi – *pagaidām*.

Mani tēvoči berzēja rokas un smaidīja pretī. Viņi aizgāja ce-rību pilni, domādami par visu, ko darīs, kad titāni atkal būs nākuši pie varas. Viņi to nespēja vien sagaidīt.

Tā bija mana pirmā mācība. Aiz mierīgā, pazīstamā veidola slēpjas kaut kas cits, kas to tik vien alkst kā pārplēst pasauli uz pusēm.

Nu tēvoči pulcējās mana tēva zālē, acis bailēs grozīdami. Prometeja pēkšņais sods ir zīme, viņi teica, ka Zevs un viņam līdzīgie beidzot sper soli pret mums. Olimpieši nebūs īsteni laimīgi, iekams nebūs iznīcinājuši mūs pavisam. Mums vajadzētu nostāties Prometeja pusē vai arī nē – mums vajadzētu nopelt viņu, lai glābtu pašu galvas no Zeva pērkonā dārdiem.

Es biju savā ierastajā vietā pie tēva kājām. Gulēju klusa, lai viņi mani nepamanītu un neaizsūtītu prom, bet krūtīs jutu trauksmi par to neiedomājamo varbūtību: atkārtotu kara izcelšanos.

Mūsu zāles vaļā atšķēls zibeņi. Atēna, Zeva meita karotāja, medīs mūs ar savu pelēko šķēpu, un viņas slepkavnieciskais brālis Arejs būs turpat blakus. Mūs iekals ķēdēs un iemetīs degošās bedrēs, no kurām nevar izbēgt.

Mierīgs un zeltains visu vidū ierunājās mans tēvs: “Rāmāk, brāļi, – ja Prometejs tiks sodīts, tad tikai tāpēc, ka ir to pelnījis. Nemēģināsim saskatīt kaut ko, kā nav.”

Bet tēvoči turpināja bozties. *Sods būs publisks. Tas ir apvainojums, viņi grib mūs pārmācīt: redz, kas notiek ar titāniem, kuri neklausa.*

Tēva gaisma nu bija žilbinoši balta. “Tiek pārmācīts izraidītais, tas arī viss. Prometeju no ceļa noveda viņa muļķīgā mīlestība pret mirstīgajiem. Nav runa par kādu mācību titāniem. Vai jums ir skaidrs?”

Mani tēvoči pamāja. Vilšanās viņu sejās mijās ar atvieglojumu. Asinsizliešanas nebūs – *pagaidām.*

Dieva sodīšana bija rets un briesmīgs notikums, un mūsu zālēs nerimās satrauktas runas. Prometeju nevarēja nogalināt, bet bija daudz ellīgu spīdzināšanas veidu, kas varētu stāties nāves vietā. Vai tie būs naži vai zobeni, vai norauti locekļi? Kvēlojoši piķi vai uguns rats? Najādas krita nemaņā cita citai klēpī. Upju pavēlnieki cēli stāvēja drūmām, bet aizrautības pilnām sejām. Nav iespējams izstāstīt, cik ļoti dievi baidās no sāpēm. Tiem nav nekā svešāka un tāpēc arī nekā, ko tie kvēlāk vēlētos redzēt.

Kad pienāca noteiktā diena, mana tēva pieņemšanas zāles durvis tika atrautas vaļā. Milzu lāpas, karbunkuliem izrotātas, liesmoja pie sienām, un to gaismā pulcējās visdažādākās nimfas un dievi. Šmaugās driādas iznāca no mežiem, un akmeņainās oreādas noskrēja lejup no klintīm. Tur bija mana māte kopā ar savām māsām najādām, upju dievi, kuriem bija pleci kā zirgiem, drūzmējās blakus jūras nimfām, baltām kā zivis, un to sāļajiem pavēlniekiem. Ieradās pat dižie titāni: tēvs, protams, un Okeāns,

arī daudzsejainais Protejs un Jūras Nērejs, mana tante Selēne, kas dzen savus sudraba zirgus pāri nakts debesīm, un četri vēji, kurus veda mans ledainais tēvocis Borejs. Tūkstotis kāru acu. Trūka vienīgi Zeva un viņa olimpiešu. Viņi nicināja mūsu paze-
mes saietus. Runāja, ka tie jau noturējuši privātu spīdzināšanas
sesiju mākoņos.

Soda izpilde bija uzticēta kādai fūrijai, vienai no bezsirdi-
gajām atriebes dievietēm, kas mitinās starp mirušajiem. Mana
ģimene bija savā ierastajā vietā virs citiem, un es stāvēju visa šī
pūļa priekšā, nenovērsdama acis no durvīm. Aiz manis najādas
un upju dievi grūstījās un sačukstējās. *Dzirdēju, ka viņām matu
vietā esot čūskas. Nē, viņām ir skorpionu astes un no acīm pil
asinis.*

Durvju aila bija tukša. Tad pēkšņi vairs ne. Viņas seja bija
pelēka un bez jebkādas žēlastības, kā izcirsta akmenī, aiz viņas
muguras cēlās tumši spārni, līdzīgi kā maitu lijai. Starp viņas
lūpām izšāvās šķelta mēle. Uz viņas galvas locījās čūskas, zaļas
un tievas kā sliekas, vīdamas dzīvas lentes matos.

“Es vedu ieslodzīto.”

Viņas balss atbalsojās pret griestiem raupja un rejoša kā dzi-
nējsunim, kas prasa savu daļu medijuma iekšu. Straujiem soļiem
viņa ienāca zālē. Labajā rokā viņai bija pātaga, kuras gals, velko-
ties pa grīdu, klusi skrapstēja. Pāri kreisajai rokai stiepās ķēdes
gabals, kura galā gāja Prometejs.

Viņa acis bija aizsietas ar bieza, balta auduma strēmeli, un ap
vidu viņam bija tunikas atliekas. Viņa rokas bija sasetas tāpat
kā kājas, tomēr viņš neklupa. Dzirdēju tanti blakus sev čukstam,
ka važas izkalis pats diženais kalēju dievs Hēfaists, lai pat Zevs
nеспētu tās saraut. Fūrija pacēlās savos maitu lijās spārnos un
iedzina pinekļus augstu sienā. Prometejs karājās pie sienas, viņa
rokas bija cieši nostieptas, kauli izspiedušies. Pat es, kaut gan
pavisam maz zināju par neērtībām, sapratu, kā viņam sāp.

Tēvs kaut ko teiks, es domāju. Vai kāds no pārējiem dieviem. Viņi noteikti sniegs kādu atbalstu, laipnu vārdu, jo tie taču ir viņa ģimene. Bet Prometejs karājās kluss un vientuļš.

Fūrija netērēja laiku sprediķiem. Viņa bija spīdzināšanas dieviete un izprata vardarbības daiļrunību. Pātaga nokrakšķēja, kā ozola zariem lūstot. Prometeja pleci noraustījās, un viņa sēnā pavērās brūce manas rokas garumā. Visapkārt man ievilkta elpa čūkstēja kā ūdens uz karstiem akmeņiem. Fūrija atkal pacēla pātagu. Krakš! Asiņaina stērbele noplīsa no Prometeja muguras. Viņa sāka sist no sirds, katrs nākamais sitiens pārklāja iepriekšējo un plēsa nost Prometeja miesu garās strēmelēs, kas krustojās un vēlreiz krustojās uz ādas. Vienīgās skaņas bija pātagas plīkšķēšana un viņa apslāpētie, straujie elpas vilcieni. Cīpslas viņa kaklā bija izspilējušas zem ādas. Kāds grūdās man mugurā, cenzdamies tikt pie labākas skata vietas.

Dievu brūces dzīst ātri, bet fūrija prata savu darbiņu un bija ātrāka. Cirtieni sekoja cits citam, līdz pātaga bija izmirkusi. Es zināju, ka dievi var asiņot, bet nekad nebiju to redzējusi. Prometejs bija viens no dižākajiem starp mums, un lāses, kas ritēja pa viņu, bija zeltainas, tās notriepa viņa muguru ar šausminošu skaistumu.

Un fūrija tikai pātagoja. Pagāja vairākas stundas, varbūt dienas. Bet pat dievi nespēj vērot pātagošanu mūžīgi. Asinis un agonija sāka apnikt. Viņi atcerējās savas ērtības, mielastus, kas tika rikoti viņiem par godu, mīkstās purpura guļvietas, kurās varēja atpūtināt miesu. Pa vienam vien tie aizslīdēja prom, un, veikusi pēdējo cirtieni, fūrija tiem sekoja, jo pēc tāda darbiņa viņa bija pelnījusi dzīres.

Apsējs bija noslīdējis no mana tēvoča acīm. Tās bija aizvērtas, zods bija nolaists. Viņa muguras vietā bija palikušas vien zeltainas sloksnes. Biju dzirdējusi citus tēvočus sakām, ka Zevs devis viņam iespēju krist ceļos un izlūgties mazāku sodu. Viņš esot atteicies.

Es biju palikusi pēdējā. Gaisā bija jūtama ichora smaka, bieza kā medus. Asiņu straumītes joprojām plūda lejup pa Prometeja kājām. Jutu asinis pulsējam savās vēnās. Vai viņš zināja, ka esmu tur? Es paspēru piesardzīgu soli viņa virzienā. Viņa krūškurvis cēlās un krita, klusi čikstot.

“Valdniek Prometej?” Plašajā telpā mana balss bija vārga.

Viņa galva pacēlās man pretim. Prometeja atvērtās acis bija skaistas, lielas, garām skropstām. Vaigi bija gludi, bez bārdas, tomēr kaut kas viņā bija tikpat sens kā mans vectēvs.

“Es varētu atnest tev nektāru,” teicu.

Viņa acis lūkojās manās. “Par to es būtu tev pateicīgs,” viņš sacīja. Viņa balss rezonēja kā veca koksne. Tā bija pirmā reize, kad to izdzirdēju; visā savas spīdzināšanas laikā viņš ne reizi nebija iekliedzies.

Es apgriezos apkārt un, strauji elpodama, devos pa gaitenīem līdz svinību zālei, kas bija pilna smejošu dievu. Zāles otrā galā fūrija tostam bija pacēlusis milzīgu kausu, kura sēnā bija izkalta greizi glūnošā gorgonas seja. Viņa nebija nevienam aizliegusi runāt ar Prometeju, bet tas neko nenozīmēja, viņai galvenais bija uzbrukt. Es iztēlojos viņas velnišķīgo balsi izķērcam manu vārdu. Iedomājos dzelžus šķindam uz manām rokām un pātagu švīkstam gaisā. Bet tālāk mans prāts iedomāties nespēja. Es nekad nebiju jutusi uz savas miesas pātagu. Es nezināju savu asiņu krāsu.

Trīcēju tik ļoti, ka bļodiņu nācās nest abās rokās. Ko es teiktu, ja kāds mani apturētu? Bet gaiteni bija tukši, kad pa tiem gāju atpakaļ.

Lielažā zālē Prometejs savās ķēdēs bija kluss. Viņa acis atkal bija aizvērušās, brūces mirdzēja lāpu gaismā. Es svārstījos.

“Es neguļu,” viņš teica. “Vai pacelsi bļodu?”

Es piesarku. Protams, pats viņš to nespēja noturēt. Pagāju uz priekšu tik tuvu, ka varēju sajust karstumu plūstam no viņa pleciem. Grīdu klāja viņa asinis. Pacēlu bļodiņu pie Prometeja

lūpām, un viņš dzēra. Es vēroju, kā ādamābols rāmi kustas. Viņa āda bija skaista – pulēta riekstkoka krāsā. Tā smaržoja pēc zaļām, lietū izmirkušām sūnām.

“Tu esi viena no Hēlija meitām, vai ne?” viņš jautāja, kad bija padzēries, un es pakāpos atpakaļ.

“Jā.” Jautājums sāpēja. Ja es būtu īsta meita, viņam nebūtu bijis jājautā. Es būtu perfekta un mirdzētu tādā pašā skaistumā kā tēvs.

“Paldies par tavu laipnību.”

Es nezināju, vai esmu laipna, man šķita, ka neko nezinu. Viņš runāja uzmanīgi, teju nedroši, tomēr viņa nodevība bija bijusi ļoti nekaunīga. Manam prātam bija grūti aptvert šo pretrunu. Drosmīga rīcība un drosmīga izturēšanās nav viens un tas pats.

“Vai esi izsalcis?” es vaicāju. “Es varētu atnest tev ēdienu.”

“Nedomāju, ka jekad vairs būšu izsalcis.”

Tas nebija žēlabaini teikts, kā varētu teikt mirstīgais. Mēs, dievi, ēdam tā paša iemesla dēļ kāpēc guļam: tāpēc, ka tā ir viena no dzīves lielajām baudām, nevis tāpēc, ka mums tas nepieciešams. Mēs varam kādu dienu nolemt nepaklausīt saviem vēdeļiem, ja esam pietiekami stipri. Es nešaubījos, ka Prometejs tāds ir. Pēc visām tām stundām, ko biju pavadījis pie sava tēva kājām, biju iemācījusies sasmaržot varu. Dažiem maniem tēvočiem smaržas bija mazāk nekā krēsliem, uz kuriem tie sēdēja, bet mana vectēva Okeāna smarža bija piesātināta kā auglīgās upes dūņas, savukārt tēva – kā svelmaina, tikko pabarotas uguns liesma.

Nodūrusi acis, skatījos tukšajā bļodiņā un centos saņemt drosmi.

“Tu palīdzēji mirstīgajiem,” es teicu. “Tāpēc tevi soda.”

“Tā ir.”

“Vai pastāstīsi man, kāds ir mirstīgais?”

Tas bija bērnišķīgs jautājums, bet Prometejs skumīgi pamāja. “Vienas atbildes nav. Katrs no viņiem ir citāds. Vienīgais, kas tiem kopīgs, ir nāve. Vai zini šo vārdu?”

“Zinu,” es teicu, “bet nesaprotu.”

“Dieviem tas nav saprotams. Mirstīgo ķermeņi sabirst un kļūst par zemi. Viņu dvēseles pārvēršas aukstos dūmos un aizlido uz viņsauli. Tur tie neko neēd, nedzer un nejūt siltumu. Viss, pēc kā tie sniedzas, izslīd viņiem caur pirkstiem.”

Man pārskrēja drebuļi. “Kā viņi to iztur?”

“Kā nu spēj.”

Lāpas sāka izdzist, un ēnas snaikstījās pēc mums kā tumšs ūdens. “Vai tiesa, ka tu atteicies lūgt piedošanu? Un ka tevi nepieķēra, bet tu pats no savas gribas atzinies Zevam nodarītajā?”

“Tiesa.”

“Kāpēc?”

Viņa acis izturēja manu skatienu. “Varbūt tu vari man pateikt. Kāpēc lai dievs ko tādu darītu?”

Man nebija atbildes. Man tas šķita neprāts – izsaukt pār sevi dievu sodu –, bet es nevarēju to teikt, ne jau stāvot viņa asinīs.

“Visiem dieviem nav jābūt vienādiem,” Prometejs sacīja.

Nezinu, ko būtu varējusi uz to atbildēt. No gaitēņa puses sazirdēju attālu saucienu.

“Tev laiks doties. Alekto nepatīk ilgi atstāt mani vienu. Viņas nežēlastība aug tikpat ātri kā nezāles, un kuru katru brīdi tā atkal būs jāpļauj.”

Bija dīvaini to dzirdēt, jo viņš bija tas, kuru grasījās pļaut. Bet man viņa vārdi patika, it kā tajos būtu kāds noslēpums. Kas tāds, kas izskatās pēc akmens, bet iekšpusē ir sēkla.

“Es tad nu iešu,” teicu. “Tev... viss būs labi?”

“Gana labi,” viņš atbildēja. “Kāds ir tavs vārds?”

“Kirke.”

Vai viņš mazliet pasmaidīja? Varbūt es tikai sev glaimoju. Es trīcēju, domājot par visu, ko biju izdarījusi, – tas bija vairāk, nekā biju paveikusi visā savā mūžā. Apgriezusies atstāju viņu un devos atpakaļ pa obsidiāna gaitēņiem. Svinību zālē dievi joprojām dzēra un smējās, un gulēja cits citam klēpī. Es vēroju viņus. Gaidīju,

ka manu prombūtni kāds pieminēs, bet neviens to nedarīja, jo neviens nebija pamanījis. Un kāpēc lai pamanītu? Es biju nekas, es biju akmens. Vēl viens nimfu bērns starp tūkstošu tūkstošiem.

Manī modās savāda sajūta. Tāda kā bišu sanēšana krūtīs, zieimai atkāpjoties. Es aizgāju līdz tēva dārgumu glabātavai, ko pildīja mirdzošas bagātības: zelta kausi vērša galvas formā, lazurīta un dzintara kaklarotas, sudraba trijkāji un kvarcā izkaltas bļodas ar rokturiem, kas līdzinājās gulbju kakliem. Mans iecienītākais vienmēr bija bijis duncis ar ziloņkaula spalvu, izgredtu lauvas galvas formā. Kāds karalis to bija uzdāvinājis manam tēvam, cerot iekarot viņa labvēlību.

“Un vai iekaroja?” es reiz jautāju tēvam.

“Nē,” viņš atbildēja.

Es paņēmu dunci. Manā istabā bronzas asmens spīdēja vaska sveces gaismā un lauva rādīja zobus. Zem tā atradās mana plauksta, mīksta un bez līnijām. Tajā nevarēja rasties rētas vai pūžņojošas brūces. Vecums nekad neatstās tajā pat sīkāko nospiedumu. Es sapratu, ka nebaidos no sāpēm, kas sekos. Mani sagrāba cita veida bailes: ka asmens nemaz negriezīs. Ka tas izies man cauri, kā krītot dūmos.

Tas neizgāja cauri. Asmenim pieskaroties, mana āda atlēca vaļā, un sāpes izšāvās cauri sudrabotas un karstas kā zibens. Asinis, kas plūda, bija sarkanas, jo man nebija tāda spēka kā manam tēvocim. Tās sūcās no brūces ilgi, pirms tā sāka aizdarīties. Es sēdēju un vēroju to, un man radās jauna doma. Pat kauns to izteikt skaļi, tik vienkārša tā šķiet – kā maza bērna atklājums, ka roka pieder viņam pašam. Bet tieši tas es toreiz biju – mazs bērns.

Doma bija šāda: visa mana dzīve bija bijusi dubļi un dziļumi, bet es nebiju šī tumšā ūdens daļa. Es biju radība tajā.